

пжтъ. Било страшна виелица и късно. Дорчо, навѣрно, се е побавилъ още нѣколко врѣме при безчувствения си стопанинъ, защото, кога стигналъ въ махалата, минавало срѣдъ нощъ. Слѣдъ кратко обикаляне и цвилене около кжщата, като не успѣлъ да събуди младия стопанинъ, коньтъ отива при съсѣдната — на бай Стефовия братъ — кжща. А защото и тамъ не го усѣтили, животното тѣй силно почнало да бие чифте въ вратата, щото тя се пропукала! Събудилъ се най-послѣ братътъ и настанала тревога въ махалата. Нѣколко души се стѣгатъ за пжтъ, а Дорчо непрѣстано цвили, копае съ кракъ и гледа къмъ върха. Безъ да остави нѣкому да го хване, умното добиче тръгнало напрѣдъ. При най опасна виелица, каквито не рѣдко ставатъ тукъ, пжтниците, прѣдвождани отъ коня, пристигнали благополучно до мѣстото, гдѣто падналъ бай Стефо. Дорчо показалъ мѣстото съ цвилене и съ ровене изъ снѣга. Измѣкнали слѣдъ туй стопанина изподъ прѣспата цѣлъ облѣнъ въ потъ! Така и тоя пжтъ вѣрниятъ другаръ спасилъ господаря си отъ явна смъртъ.

Дорчо билъ отъ мѣстна порода, срѣденъ бой, желтокестенявъ косъмъ; умрѣлъ на дванадесетъ годишна възраст.

II. Българановъ.

